

Вукашин Костић
ДЊЕПАРСКА ПОЕМА

Уредник
Зоран Колунџија

Слика на корицама
Питер Бројгел Старији: *Тријумф смрти*, 1562, детаљ

Вукашин Костић

ДЊЕПАРСКА
ПОЕМА

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

1.

Гололави свайови. Црква пресељена на небо.
Шума йонаг Дњеѝра и жални славуји
Леѝећа воденица. На ѝавану вамѝирско леїло
Из дубине земље јауци, виїло бруји.

Преїшучени монах у ѝриїраїи се ойоравља
Месец обешен на врху храсїа
Са звоника из шуме їавран се јавља
Најудаљенија звезда црни се ко набудрела красїа

Из облака нейознаїа лиїшурїја
И їсалм у коме се їоїибија слави
Оїрнуїї мраком їојац, їесмом убија
У їени висина зайаљен дрворед се їлави.

Гвоздени крсїови са звезда висе
Пред їокреїним кремаїоријумом зайочиње алелуја!
Мајке за чеда од облака клешу анїеоске бисїе
Над Донбасом до зоре врела зри олуја.

Скривен у їодруму оркестїар симфонију Шосїаковича свира
Меї донбаским небодерима їосїављају линију ваїре
Вејавица мрївних зунзара и лейїшира
Задах језе док минско свейло не зайлуши, саїїре.

2.

Оркестар симфонију тишине свира
Међ донбаским небодерима постављају линију ватре
Вејавица мртвих зунзара и лептира
Вечност трепери, године се крате.

Уз Дњепар дрвеће суво
Ветар разноси зимске латице од злата
Јасика нежна снегом прекривена прво
Оглашавају се са срушене куле залутала јата.

Вечерњи звон из беле смрти буди
Прозукли лелек рашчињених монаха
На кримском мосту гавран мудри
Из ноћне смене враћа се инвалид-сврака.

Кљуца дронове кости. Размерава
Нити је гвожђе нити ариш сибирски
Пропелери шкрипе. Гори трава.
Расути ветар завија лирски.

4.

Рађао се тавни жиг на небу. Улеће војничка шатра
Дим. Боршч пресољен у врху бора
Заробљен из Љвова. Из шуме избија ватра.
Песник претвара вечност у трен. Поноћна зора.

Водени пацов кругове прави
На нишану комарац у самртном лету
Вилински траг нестаје у трави.
Престрављен гуштер омамљен у покрету
Снајпериста помешао Сухој и комету.

У сваком млазу млечног пута зора цакли
Разбојник мобилизације постројава мртве
по азбучном реду
Четовођа на енглеском отвара изложбу бакљи
Кијевски комсомолац воском гланца за вешала греду.

5.

Дрхтуре непознате птице из зимског сунцокрета
„Радосна туга” у ватри без светла
Лече звучне тишине на крају лета
Небо запаљено. Измешани страх и сега.

О, нигдино! О, помешани гротло и нестанку!
Нестварни свете! Суморно небо пропасти!
Урамљена смреко смрти! Кућо! Опстанку!
Цркво од картона! Куд несташе неимари части?

Хоће ли светло лавом и пепелом до струка?
Пламти свемоћно донбаско иње!
Из несвести прште прапочеци.
Из вирова донбаско лишће, шапат месечине.

Ветар доноси врисак понижења
Летећи доктор чагом лечи умоболне
Крвнику Печерске Лавре нуди просветљење
Вечну наду за светове горње.

6.

Блешти у лету мозак полиран
Сан неизбежни. Задаци скрити.
Прасак за праском. Злочин миран.
Ветар белу преслицу црним предивом кити.

Над Дњепром круже птице ругалице
Хоће ли слетети на миленијумско ураа!
Глумац намешта петпарачко лице
Обилази Тоскану, вика: Шурааа!

Узлетела птица судњега дана
Скривено у крошњи престрављено сунце
Слика се не види од рама
Рика: минама истерују водене јунце.

7.

У Азовстаљу свастика на врату све је мања
Памти слику Дњепра понад глава.
Сломљене душе. Камара мртвих рај сања
Зиг хајл! Испружена рука! Сваком црна у устима трава

Заносни фитиљ туге! Црна ружа смрти!
Сву ноћ фењери окачени о брезе!
У облаку рулет се врти
Узлети кућа, цијучу резе.

Гавран са кандила врбе Курск осматра
Дрон љвовски оборен тиња
Сибирски ариш ишчупан долеће. Ватра.
Равница најгора пустиња.

8.

Заробљена светлост. Смрзнуте птице.
Из Дњепра у млазу мрак.
Пролећу класе и ишчупано дрвеће
У реци крви еполета крилима прогони свице
Генерали уместо конопца надвлаче ширите, пале свеће.

Челичана на тенку. У тане уграђен зуј пчела.
Командир вода излази из строја
Развучена црна зрака између два села
На небо узлеће трулеж успомена и кућа без броја.

Претходница издајника минама кити сазвежђе солитера
Налив перо напуњено надом
чека песника да се пробуди из коме
Довикују се четни разбојник и Бандера
Мрак залеђен из окамењене колоне.

Фотограф слика лежећег полицајца
Дрон слеће у башту пуну зрикаваца
Пролећу делови хирдроелектране, ротор замајца
Златарске радње вире из дњепарских рукаваца

На мегафону стршљенови и осе
Застава нестанка заумом се виори
Мурал девојака са сноповима закупљеног жита, босе.
Јато врана за балегу се бори.

9.

Богомољац у рову сања постање
У главној улици месечев кратер са поцрнелом падалицом
Дивљи голуб шћућурен чека помиловање
Шрапнели се сударају. Засја гром.

Зелембаћ без репа скрива се испод уништеног дрона
Кућни праг тек узлетео. На њему домаћин нестаје у ноћ
У сену залази преплашен гавран од звука авиона
Распамећен дабар у боршчу се дави

Полудео генерал предводи мртве војнике
Зелена колајна окачена о Бандерин брк
Из исцурелог ока искривљене слике
Из бразде фазан без ноге даје се у трк.

10.

Низ олуке теку сузе покајнице
Врела месечина и делови тела
На небу нечије унакажено лице
Ноћ је донбаска у трену презрела.

Шенуо вод на балвану јаше
Нада се: до Курска ће стићи
Лет је понад врзина и ровова. Пашће.
Позлаћен месец и пробужени тићи.

Сена сену сустиже. Звучна тишина притиска резу
Папрат ветар доноси из мрака. Мртве очи светле.
Пуковник свих погинућа наручује протезу
Од жвала у зауму украсне праве розетне.

Рањени се месец покајнички рађа
Блесак се руни. Уз небеску ивицу саму.
Са врха ножа стиже до незнађа
У дњепарском врбаку вод упознаје таму.

11.

Кроз дурбин генерал Одесу с Харковом пореди
Тамо где још увек оскоруше живе
У поноћ стиже с обореним светлима таксист седи
На пушкомет измаглица, страхови, њиве.

У напуштеној кући светлео је гавранов кљун
Теретни вагон с химарсима у облаке креће
Из празне пљоске одавно расте невидљив жбун
Народ у небеску тугу „утапа душе” не палећи свеће.